

„Ees sul ep olle parramat, müsse tua. Ep olle mul neid tarvis; anna neid mo weikse õe kätte, ja suur rõõm paistis lapse silmist, sedda üttelbes; agga kõega näitis temma taeva pole, ja ütles: „Seal, seal on mis mul tarvis, ja misga Kristus minno Issand mind saab jahhutama.“ Ja need fannad ütles temma nenda keigest sündamest, et wessi neitsi silmi tulli. Pois nüüd pallus emmat, lauloramatõ ta kätte anda. Emma tõi ramato ja laps wööttis ruttoga ülles: „Mo keigekallim warra, Süddame Jesuke!“ ja lugges se laul, ja kui ta selle salmi jure sai: „Mailma au ja illo, ei falli, tahha ma; ma nouan taeva ello, Waim püab senna ka;“ need fannad ta siis laulise sure healega. Ja kui ta need sai laulnud, siis ta nõrgutas Peab; kätekessed langesid mahha ja temma heitis hingi omma Jesusse kätte, kes omma taeva andidega tedda nüüd saab jahhutama iggavestest iggaveste, Amen.

Jummal aitab häddä seest.

Ühhe waese Öppetaja lekk, Würtembergi maal, tuli ühte sobra waatma, ja räkis temmale nenda, kui siit tulleb luggedva. Ja se sõbber on sedda kül kieja pañnud ja trükki annud, agga ep olle temma nimme mitte nimmetanud, ei lesse egga omma nimmi. Ja waene lekk räkis nenda:

Sel wågga nappil aastal 1817 ei olnud mul wäsel ühhe wahhe ennam keddagit, ei rahha eggas leibi, ja kõht olli tühhi, ja mo nelli last nutsid nälja pärust. Ma siis läksin omma nabri kotta ja pälslusin sealt pima; agga temma ütles, et lehm on haige, ja ei anna pima. Leidsin siis veel monne kartuhwili; wétsin, ja pannin neid tullele; ja nenda tehjes, sai mo sünda wågga raskeks, ja ma öhkasin siis Jummale pole ja ütlesin: „Kemmas Jummal, sa nüüd isse näab, et ep olle mul nüüd ennam keddagit — agga sinno iissalikko armo peale ladan — fest sa woid, ja tahhat aidata.“ —

Sain nenda püssunud, kohhe siis tulli üks naesterahwas siisse ja nággin rowitulle walges, et olli meie tiislati emmand.

Emmand! Eust siis teie tullete? Püssisin. Tulleen liinnast, kostis, ja toon teile ramato, kus rahha sees. Mötlesin, ehk temmal wäsel tarvis, ja joudsin agga kohhe seis.

Sure rõmoga wötsin ramato ta käesi ja leidsin kahheksa weikest hõbberahha ta seest. Ma nüüd rätkisin emmandale sedda häddä, mis mul olnud, ja et agga löppetanud Jummalale omma häddä kaebamast, kui temma ukkest siisse tulnud. Jummal on õiete silma nähes aitnud, ütlesin. On Jummal aitnud, ütles emmand, olgem siis ka walmid tännama, ja Temma nimmele au andma. Ja mõ-